

РЕШЕНИЕ

№ 6572

гр. София, 20.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 28.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3656** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по исковата молба на И. Ц. Ч. чрез пълномощника му адв. Ч. Г. против Столичната дирекция на вътрешните работи. Претендира се присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 5400 лева, изразяващи се в заплащане на други лица на превоз или управление на автомобила му и неимуществени вреди в размер на 12000 лева, изразяващи се в преживян стрес, страх, потиснатост, негативни емоции и постоянна тревожност, ведно със законната лихва, считано от 02.12.2017 г. до окончателното ѝ изплащане. Исковите претенции се основават на отменен незаконосъобразен административен акт-заповед за прилагане на принудителна административна мярка №17-4332-004815/14.06.2017 г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция-СДВР. Претендира се постановява на осъдително решение и присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение по настоящото дело.

Ответната страна Столична дирекция на вътрешните работи изразява становище за неоснователност на исковите претенции по съображения подробно изложени в депозирания по делото писмен отговор и писмени бележки. Твърди недоказаност на претендираното обезщетение за имуществени и неимуществени вреди. Сочи липсата на представени писмени доказателства за направени разходи. При условията на евентуалност се оспорва и размерът на претендираното обезщетение за неимуществени вреди като прекомерно завишен. Претендира юрисконсултско

възнаграждение. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Прокурорът от С. градска прокуратура дава заключение за принципна основателност на исковата претенция, но счита размерът на претендираното обезщетение за неимуществени и имуществени вреди за прекомерен.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на извършена от настоящият съдебен състав служебна проверка се установява, че със заповед №17-4332-004815/14.06.2017 г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция“-СДВР, спрямо И. Ц. Ч. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелство за управление на водач на моторно превозно средство, на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 7 от ЗДвП. С решение № 6659/14.11.2017 г., постановено по адм. дело № 9710/2017 г. по описа на Административен съд София- град тази заповед е отменена. Решението е влязло в сила на 02.12.2017 г. Тези факти не се оспорват от страните по делото.

За доказване на претендираното обезщетение за имуществени вреди, изразяващо се в заплатени суми за превоз или управление на автомобила му, от ищецът е представена разписка, в която Б. В. Г. декларира, че за периода 18.06.2017 г. до 25.09.2017 г. е получил по устен договор за превоз от И. Ц. Ч. следните суми:

за периода от 18.06 до 20.07.2017 г. - 1400 лева;

за периода от 22.07. до 28.08.2017 г. - 1600 лева и

за периода от 30.08. до 25.09.2017 г. - 1100 лева.

За доказване на сключения устен договор с протоколно определение от 12.02.2020 г. по делото е допуснат разпит на Б. В. Г., който обаче поради неявяването му не е изслушан.

За доказване на претендираното обезщетение за неимуществени вреди с протоколно определение от 12.02.2020 г. по делото е допуснат разпит на двама свидетели. В показанията си А. Е. Т. свидетелства, че преди 2-3 години, през лятото, И. й се е обадил и е бил много афектиран и притеснен, защото е получил документи от органите на реда и са му казали, че ако се качи да управлява лек автомобил след това ще бъде вкаран в затвора. Впоследствие, когато са се срещали свидетелката посочва, че е взимал лекарства и не е могъл да спи по цели нощи. Бил е притеснен, че не може да си върши работата, която е свързана с недвижими имоти и се налага да пътува за огледи из цялата страна. Промяната в състоянието и отношението му е продължило около половин година след получаване на документите от пътните полицаи.

В показанията си В. П. М. свидетелства, че преди две години двамата с И. Ч. са отишли заедно до КАТ, като същият е излязъл от сградата на КАТ много нервен и казал, че от 7 години му е иззета книжката и са му наложили 6 месеца лишаване от шофьорска книжка. През тези шест месеца свидетелят сочи, че се е случвало да превозва ищеца, включително и няколко пъти до болница, за да му инжектират успокоителни.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и

длъжностни лица са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 1 на чл. 204 от АПК, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, т.е. изисква се предварителното установяване по предвидения от закона ред на незаконосъобразността на административния акт със съответен влязъл в сила акт – решение, преди да се пристъпи към производството по чл. 203 и следващите от АПК по претендирането на вреди. В конкретния случай, настоящият състав намира предявените иски за обезвреда за ДОПУСТИМИ, доколкото същите произтичат от отменен административен акт.

Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая наказателното постановление е издадено от началника на отдел „Пътна полиция“-СДВР, поради което пасивно легитимирана да отговаря по предявените иски с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е Столичната дирекция на вътрешните работи, която е юридическо лице.

Въз основа на установеното по делото от фактическа страна, съобразно приложимите правни норми, разгледана по същество исковата молба е частично основателна по следните съображения:

В чл. 4 от ЗОДОВ е уреден материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към граждански закони (§ 1 от ЗР на ЗОДОВ). В този смисъл искът по глава XI от АПК се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане и за да възникне право на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт /отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен - чл. 204, ал. 3 от АПК/, или незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод на административна дейност /което се установява от съда, пред които е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 от АПК/;

2. вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени ли неимуществени/;

3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие и бездействие и настъпилите вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като отговорността на държавата се характеризира като обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. В настоящия случай претенциите за обезвреда произтичат от заповед №17-4332-004815/14.06.2017 г., издадена от началника на отдел „Пътна полиция“-СДВР, отменена с влязло в сила решение № 6659/14.11.2017 г., постановено по адм. дело № 9710/2017 г. по описа на Административен съд София- град.

Следващата предпоставка за възникване на правото на обезщетение в хипотезата на чл. 1 от ЗОДОВ е наличието на вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени или неимуществени/. В случая тази предпоставка по отношение на имуществените вреди не е налице. Доколкото ищецът не представя доказателства за реално извършените разходи, претенцията остава недоказана по

размер. Претърпените имуществени вреди в претендирания размер от 5400 лв. се доказват само с преки писмени доказателства – за разлика от неимуществените вреди, те не могат да бъдат установявани от съда по справедливост. Аргумент в тази връзка съдържа разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 3 от ГПК, приложим във връзка с чл. 144 от АПК, относно забраната за установяване на договори на стойност над 5 000 лева със свидетелски показания. Приложената по делото разписка е частен документ, който не се ползват с материална доказателствена сила. В тази насока не са ангажирани никакви доказателства, а твърденията на ищецът е следвало да бъдат доказани по пътя на пълното и главно доказване, тъй като негова е била доказателствената тежест за установяване на този факт. Допуснатият от съда разпит на свидетеля Б. В. Г., в качеството му на лице подписало разписката, не бе осъществен, поради няколкократно му неявяване в открито съдебно заседание.

Претендираните от ищеца неимуществени вреди настоящият съдебен състав намира за доказани по основание, но не и по размер. От свидетелските показания се установява, че в резултат на този незаконосъобразен акт ищецът е претърпял вреди - тревожност, притеснения и неудобство.

В следствие на издадения административен акт ищецът е бил лишен от възможност самостоятелно да управлява личния си автомобил, което от своя страна е възпрепятствало упражняваната от него дейност свързана със сделки с недвижими имоти. Ето защо, следва да се приеме наличието на реално претърпени неимуществени вреди, поради което следва да се присъди обезщетение имащо за цел тяхната обезвреда.

По отношение на техния размер. На основание чл. 52 ЗЗД следва да се определят по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД обаче не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Съдът не намира основание да не кредитира свидетелските показания, доколкото същите се базират на лично възприятие. Не са налице и данни за заинтересованост на свидетеля от изхода на делото.

Обезщетение се дължи за всички претърпени преки и непосредствени неимуществени вреди за целия исков период. Ноторно известно е, че неимуществените вреди нямат материален еквивалент за пострадалия, поради което законът постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта – чл. 52 от ЗЗД, с оглед характера на деянието, естеството на увреждането и степента на претърпените морални страдания.

По изложените по-горе съображения и като взе предвид конкретните обективно съществуващи обстоятелства, релевантни за определяне размера на обезщетението, настоящият съдебен състав намира, че не е оправдано претенцията на ищците да бъде уважена в пълен размер. Съдът намира предявения иск за обезщетение за неимуществени вреди от И. Ц. Ч. в размер на 12 000 лева за завишен, тъй като причинените вреди не са необратими или дълготрайни. Същевременно не са ангажирани доказателства от ищеца за претърпени други вреди - например в резултат на това да се е стигнало до влошаване на психичното и физическото му здраве.

При определяне на размера на дължимото се обезщетение следва да се съобрази разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, като същият бъде преценен по справедливост. Настоящият съдебен състав намира, че обезщетение в размер на 1000 лева е

достатъчно да компенсира преживените от ищите И. Ц. Ч. силно негативни емоции, произтичащи от издаването на незаконосъобразната заповед за прилагане на принудителна административна мярка. В останалата част над тази сума, искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен като недоказан.

С оглед частичната основателност на главния иск, частично основателен се явява и акцесорния иск за присъждане на законната лихва върху сумата на обезщетението. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. В настоящия случай отмяната на заповедта е влязла в сила на 02.12.2017 г. с влизане в сила на съдебно решение №6659/14.11.2017 на Административен съд София-град, постановено по адм. д. № 9710/2017 г. Поради това, и по аргумент на цитираното тълкувателно решение, искът за присъждане за законната лихва върху присъдената сума на обезщетението от 1000 лв. следва да се уважи с начален момент датата на влизане в сила на решението на Административен съд София-град по адм. д. № 9710/2017 г., до окончателното изплащане на сумата. До пълния размер на исковата претенция искането за присъждане на лихва върху тази разлика следва да се отхвърли.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав намира за недоказано настъпването на вредоносен резултат под формата на имуществени вреди и за доказано настъпването на вредоносен резултат под формата на имуществени вреди в правната сфера на ищеца в определения от съда по справедливост размер. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесена държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

С оглед изхода на делото на ищеца И. Ц. Ч. се следват разноски. Процесуалният представител на ищеца претендира присъждане на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лева. Видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие, при подписването му са заплатени 1000 лева. Заплащането на остатъка е уговорено да се осъществи по банков път на посочена сметка, но по делото не са приложени доказателства за това. Процесуалният представител на ответника прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК, което не следва да бъде уважено, тъй като адвокатското възнаграждение в размер на 1000 лева е съобразно с минимално установения в чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. размер.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

РЕШИ:

ОТВЪРЛЯ предявения от И. Ц. Ч. иск за обезщетение на претърпени имуществени вреди в размер на 5400 лева против Столичната дирекция на вътрешните работи. ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Ц. Ч., ЕГН [ЕГН] сумата от 600 (шестстотин) лева, представляваща обезщетение за претърпени

неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба - 03.04.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Ц. Ч., ЕГН [ЕГН] сумата от 81.34 (осемдесет и един лева и тридесет и четири стотинки), представляваща лихва върху сумата от 600 (шестстотин) лева - присъдено обезщетение за неимуществени вреди, от датата на отмяната на незаконосъобразния административен акт (02.12.2017 г.) до датата на завеждане на исковата молба (03.04.2019 г.).

ОТВЪРЛЯ предявения от И. Ц. Ч. иск за обезщетение на претърпени неимуществени вреди за горницата над 600 (шестстотин) лева до пълния претендиран размер от 12000 (дванадесет хиляди) лева против Столичната дирекция на вътрешните работи.

СЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Ц. Ч., ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 348 (триста четиридесет и осем) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: